

slet ikke have Noget imod, at man tilføiede den Bestemmelse i Loven, at hvis Banken ikke kunde udrede den kommunale Skat uden ved at angribe sin Fond, skulde den forsaavidt være fritagen for Skatten. Naar denne Bestemmelse kom ind, synes jeg, at man havde fyldestgjort Alt, hvad Banken kunde forlange. Skulde imidlertid de Herrer ved at fortolke Otkroyen — jeg kan godt ikke være enig i den Maade, hvorpaa de kyndige Jurister fortolke Lovene — men skulde de ved Fortolkning komme til den Mening, at naar man ikke lader Banken være skattefri, kommer man i Strid med dens Otkroy, med dens hellige Otkroy, nu vel, saa er der ikke Andet for end at sige, at hvad Bankattier angaar, skulle vedkommende Aktieejere svare fuld Skat i deres Opholdskommune. Det vilde være Følgen, og det vilde ikke gjøre nogen overordentlig Forskjel; men jeg skjønner ikke, at der virkelig er Anledning til at gjøre Undtagelse for Bankens Vedkommende.

Der er blevet rettet det Spørgsmaal, hvad jeg egentlig tænkte ved denne Lov. Det være mig tilladt at udtale det ganske simpelt. Jeg skal da sige Dem, at naar man naaer en vis Alder, saa tænker man paa Afslutning, og derpaa gaa ogsaa Bestræbelserne for mit Vedkommende ud. Den Gang jeg i sin Tid som Indenrigsminister udarbejdede denne Lov for Kjøbenhavn, og den, egentlig mod min Forventning, fandt en gunstig Modtagelse, var det min Tanke ogsaa at omdanne den kommunale Beskatning saavel i Kjøbstæderne som paa Landet. Nu er det mit Ønske at give en Skærv dertil, og det er som en Afslutning. Jeg er næsten bange for, at jeg skal skade Loven, naar jeg nu siger Dem, at jeg havde den Gang, og jeg har endnu, en Bagtanke. Men jeg skal sige den, selv om det maatte skade Loven: min Bagtanke er den, at jeg anser denne Omdannelse for ønskelig, ogsaa fordi man derved faar det eneste paalidelige Grundlag for en Stats Indkomstskat.

Der er jo saaledes mange forskellige Ytringer, som have gjort mig meget ondt. Det bedrøvede mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgtreds truende pegede hen paa, at hvis Rigsdagen ikke vilde optage til Forhandling alle Regjeringsforslagene, skulde dette lille Lovforslag komme i Conseilspresidentens Gryde, og derpaa skulde der nu toges en Gjengældelsens Visnejeupe. Men jeg troede dog, at det var mere kun en Ytring fra et enkelt Medlem af Forsamlingen, indtil jeg til min Sorg ser, at den høitagtede Indenrigsminister stadfæster ved sine Ytringer de af dette ærede Medlem brugte Udtryk. Det har gjort mig virkelig ondt —

det har gjort mig ondt, fordi det forekommer mig, at vi drages nedad, nedad, bestandsdybere. Derfor man anerkjender, at det er forkasteligt — og det er jo den Grundsaetning, som jeg altid har fulgt og følger endnu — ikke at behandle Lovforslagene, der forelægges — og ogsaa vi have Ret til at foreslaa Love; det er vort grundlovmæssige Initiativ, og vi taale ikke, at det skulde betragtes som en Overskridelse af vor Myndighed, at vi komme med Lovforslag — kan jeg ikke tro, at de saa selv ville optage det, som de badle, at de selv ville optage Visnepolitikken, at de, som ikke have kunnet finde Ord stærke nok imod denne Politik, selv ville erklære, at de ville gjøre det. Nei, jeg kan virkelig ikke tro, at man, naar det bliver Gjenstand for ny Overveielse, vil fastholde denne Politik, thi det er ikke den rette Veie til at føre Fædrelandets Sag frem paa. Mine Herrer, lad det saa være! Vide De, hvad et Medlem her af Venstre sagde til mig, dengang han saae Lovforslaget? Da sagde han: Være ikke Regjeringen tager det (Munterhed). Ja, det var, fordi det Medlem havde den Opfattelse, at Regjeringen ved at gaa freidig ind paa at behandle Lovforslaget, ved at støtte det med sine Oplysninger, med sin Indsigt, ved at arbejde med os, vilde vinde i Styrke. Det er sandt, Oppositionen vilde ogsaa vinde i Styrke ved dette Lovforslags Vedtagelse, men den vinder i Styrke, enten Regjeringen vil modsætte sig eller ikke modsætte sig. Den vinder i Styrke ved, at vi komme ind paa positive, bestemte Lovforslag, som vi selv komme med. Det er deres egen Skyld, om de saa ikke selv ville vinde i Styrke ved at gaa ind derpaa. Tro ikke, at disse to Ting staa i Modsaetning til hinanden, at naar en Opposition er stærk, skulde Regjeringen være svag. Nei, baade Regjeringen og Oppositionen kunne paa engang være svage, og baade Regjeringen og Oppositionen kunne paa engang være stærke. Det er det, man skal arbejde paa, at der er Styrke paa begge Sider. Denne Styrke faar man kun derved, at man behandler de offentlige Anliggender, at det viser sig, hvilke Grundsaetninger det er, man hylber. Det er at komme ind paa den saglige Behandling, det er at tænke paa Samfundsforholdene og glemme alt det andet Smaaafjævl. Om det nu var saa, at De behandlede en 4, 5, 6 Love, der skylbtes privat Initiativ, hvad skulde der da være tilhinder for, at De ved at samvirke paa dem kom til at bane Veien for en videregaaende Samvirken med Hensyn til de af Regjeringen foreslagte Love? Hvad skulde være tilhinder derfor? Nei, det er virkelig Ytringer, som jeg meget vilde ønske, at